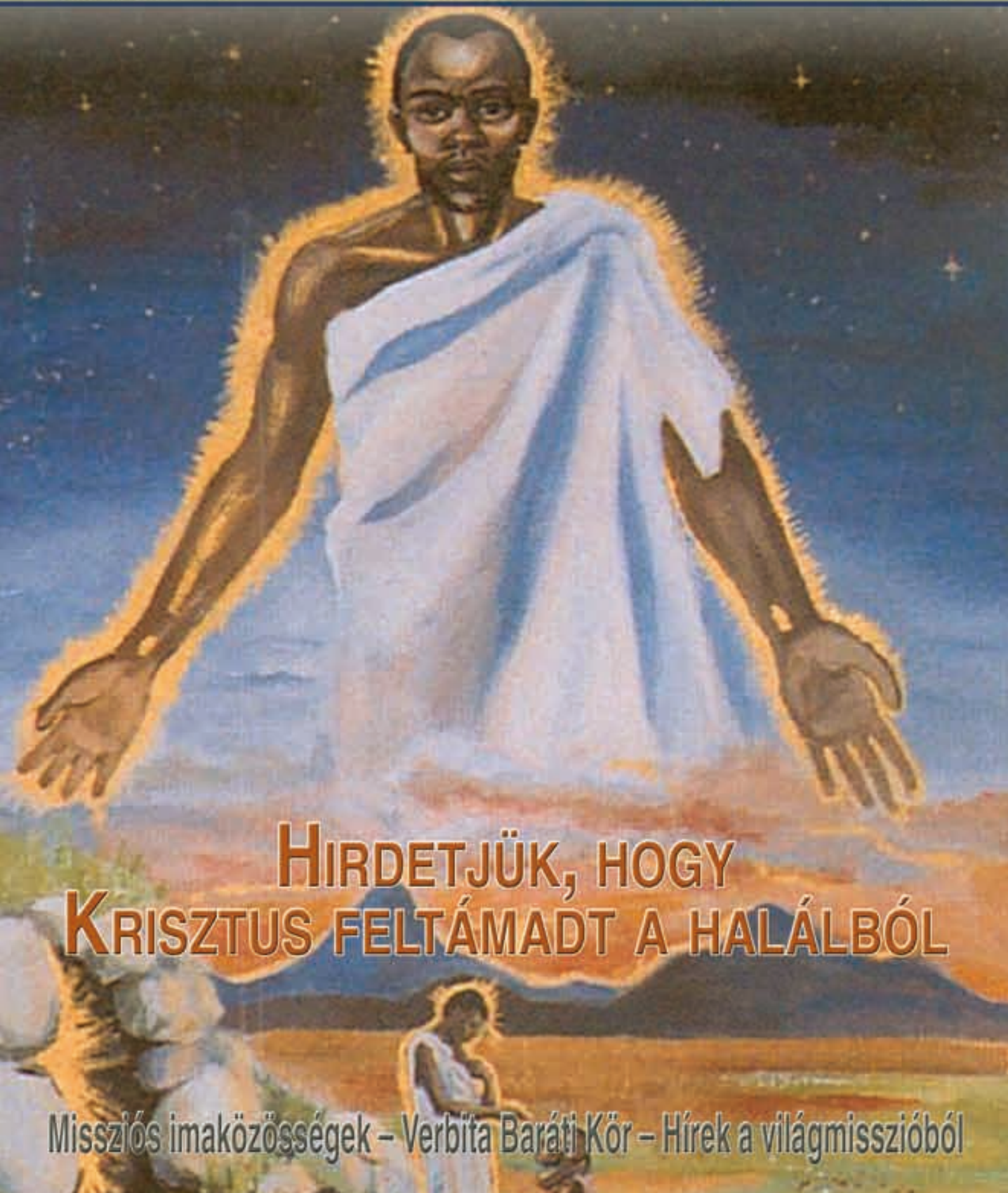

VILÁGPÓSTA

Új folyam, V. évf. 1. sz.

A verbita missziós szervezetek lapja

2009. tavasz

HIRDETJÜK, HOGY KRISZTUS FELTÁMADT A HALÁLBÓL

Missziós imaközösségek – Verbita Baráti Kör – Hírek a világmisszióból

Nyolcvanasaink

Nem csak fiatalokkal gyarapszik a Szent Imre Misszióház közössége, de tapasztalatban és – megállíthatatlanul – korban is. P. *Dinya Vince*, a kőszegi ház közkedvelt mindenese atya januárban töltötte be nyolcvanadik életévét. Februárban társult hozzá P. *Gréger Mihály* mérnök úr, és P. *Werner József*, minden magyarországi verbita fiatal lelki atya fogja zárni áprilisban az 1929-es születésű magyar rendtagok sorát. A Jóisten áldja meg őket kegyelmével. Jutalmazza meg őket munkájukért és hűséges kitartásukért, melyet az elmúlt nyolcvan év minden akadályá ellenére tanúsítottak. Számunkra pedig adja meg azt a tapasztalatot és bölcsességet, melyet ők szereztek ez alatt a nyolc évtized alatt.

Dinya
Vince

Gréger Mihály

Werner József

Bálint napi misszió Nyíregyházán

A budatétényi rendház kispapjai február 14-én ellátogattak Nyíregyházára, hogy a missziós hivatásról és a szerzetességről tartsanak előadást. Nagy szeretettel fogadtak minket. Északkelet-Magyarország pasztorális szempontból is szegényes ellátottságú vidék, de azért találkozhattunk például Brazíliából jött kamilliánus nővérekkel is. Délelőtt *Elly* atya a

hivatásról tartott előadást, délután pantomimjátékkal mutatuk be a Biblia csodálatos, embert formáló erejét, vagyis a megtérést. Majd külön csoportokban vitattuk meg, hogy a modern világban mit jelent missziós szolgálatot végezni, hogyan zajlik a hitterjesztés, és miért fontos a missziós lelkület keresztény életünkben.

András Zoltán testvér

Kedves Világposta olvasó barátaink!

Szeretnénk tájékoztatni mindenkit, hogy február 1-jétől nem *Zabos Róbert* testvér látja el a kőszegi missziós irodát, a *Világposta* szerkesztését és a missziós táborok szervezését. Ezeket a munkákat a jövőben P. *Burbela Gergely* látja el. A telefonszámok és az elektronikus levélcímek továbbra is változatlanok.

Hálásan köszönjük Róbert testvérnek, hogy négy éven át vezette a missziós irodát, és Isten áldását kívánjuk neki.

P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök

In memoriam P. Gulyás Ferenc SVD

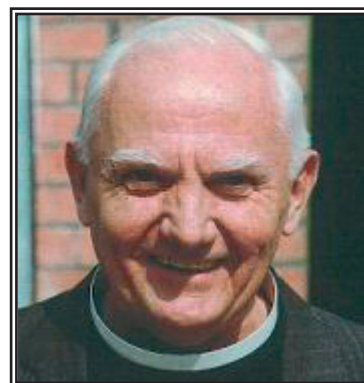
Rendtestvérünk 1916. május 24-én született szegény, tíz gyermekes mohácsi családban.

A helybeli elemi és a polgári iskola után a hittanára bátorítására jelentkezett a verbiták kőszegi Szent Imre Misszióházába. Innen járt át a többi missziós kisseminaristával a bencés gimnáziumba.

Érettségi után, 1936 és 1942 között St. Gabrielben és Bécsben tanult. Az osztrák fővárosban szentelték pappá. Ezután Kőszegen és Budatétényben teljesített szolgálatot 1948-ig. Ekkor indult el a misszióba, Brazíliába. Itt először mint a gazdasági dolgokért felelős rendtárs működött, majd hitoktató lett Rio de Janeiróban, ezután újból főleg gazdasági feladatok foglalták le, míg végül plébános lett Tres Riosban.

1966-ban tért vissza Európába. Először Tirolban működött mint plébános, majd különböző nővér közösségek lelkésze volt.

Néhány évvel halála előtt költözött vissza a mödlingi St. Gabriel Misszióház öregotthonába. Itt adta vissza lelkét az Úrnak ez év január 29-én, Freinademetz Szent József ünnepnapján.

VILÁGPOSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele

E-mail: misszio@verbita.hu

Honlap: www.verbita.hu

Ingyenes, katolikus kiadvány,

fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik. Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: P. Juhos Ferenc SVD tartományfőnök

Főszerkesztő: Szerdahelyi Csongor

Tördelés: Bukovszki Antal

Rendi konzulens: Tóth Zoltán SVD

A szerkesztőség címe: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 06-94-562-205

A szerzők gondolatai

nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét.

Nem kért kéziratot, fényképet nem küldünk vissza.

Nyomás: D-Plus Kft., 1037 Budapest, Csillaghegyi út 19-21.

Felelős vezető: Németh László ügyvezető

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel a verbita missziókkal

P. BURBELA GERGELY SVD: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5., tel.: 06-1-424-5668 vagy 06-30-418-9196

TÓTH ZOLTÁN SVD: 9730 Kőszeg, Park u. 1., tel.: 06-94-562-205

Adományok, miseszövetségi befizetések:

11600006-00000000-12713314 • Kérésre küldünk csekket, adóigazolást!

Amikor az Ige testté lett

Az angyali üdvözlés ünnepét (Gyümölcsoltó Boldogasszony), amikor az Ige testté lett, március 25-én ünnepeljük. Mi, az Isteni Ige Társasága különösen fontosnak tartjuk ezt a napot, hiszen társaságunk neve innen ered.

A filippiekhez írt levélben olvashatjuk, hogy a megtestesülés és a megváltás titka a teljes önküresítésben válik valóra. Krisztus teljesen emberi körülmények közt cselekszik, és így viszi véghez az Atya megmentő tervét. Ez az önküresítés a szeretetet jele. Az isteni Igét olyannyira áthatotta a szeretet, hogy olyan akart lenni, mint az ember. A missziók ugyanezt az utat járják be, ezért útjuk a kereszttövébe vezet.

Az isteni személyek közül *Janssen Szent Arnold* mindenekelőtt az örök és megtestesült isteni Igét, azaz Krisztust imádta. Mint lelki életének oly sok részletében, ebben is jelentős szerepet játszott a szülői ház, ahol annyiszor olvasták Szent János evangéliumának előszavát. Arnold atyánk az általa alapított első társaságot az isteni Igéről nevezte el. Az egyik korai szabályzatban a következő módon értelmezi az ige kifejezést:

„Az isteni Ige tehát

I. az Atya Igéje, a Fiú,

II. a megtestesült Fiú igéje, Jézus Krisztus evangéliuma,

III. a Szentlélek igéje, az egész Szentírás és a próféták, papok és apostolok igéje, amennyiben a Szentlélek sugallatára beszélnek.”

A misszionáriustól megkövetelik, hogy legyen kész megválni önmagától, továbbá mindentől, amit addig magáénak tartott, és legyen mindenkinek mindene. A szegénység az evangélium számára teszi szabaddá, a környezetéhez tartozó személyekről és javokról való lemondás pedig arra, hogy testvére lehessen azoknak, akikhez küldik, és így elhozza számukra az üdvözítő Krisztust. A misszionáriusnak olyan lelkülettel kell végeznie hivatását, hogy *Szent Pállal* joggal mondhasa: „A gyöngék között gyöngé lettem...; mindenkinek mindene lettem, hogy másokat megmentsek. Mindezt az evangéliumért teszem” (1Kor 9,22–23). A misszionárius küldött voltánál fogva megtapasztalja Krisztus bátorító jelenlétét, aki elkíséri életének minden pillanatában: „Ne félj, mert én veled vagyok!” (Csel 18,9–10)

Az Ige megtestesült és közöttünk lakott. Mindnyájunknak kötelessége, hogy éljük és hirdessük Jézus Krisztus evangéliumát, a megtestesült Fiú igéjét családjunkban és környezetünkben. Akkor az Ige bennünk is gyümölcsöt fog hozni.

Ez úton kívánok minden kedves olvasónknak áldott nagyböjti időszakot és kegyelmekben gazdag húsvéti ünnepeket! Jézus Krisztus, a megtestesült Fiú feltámadt! Alleluja!

P. Juhos Ferenc SVD

Húsvét ajándéka

A Szent Pál-év húsvétja közeledtével mi mással köszönhetünk mindenkit, mint azzal, amit ő maga mondott: „Hirdetjük, hogy Krisztus feltámadt a halálból” (vö. 1Kor 15,12). Ez a kijelentés csodálatos üzenet a világnak, mert benne rejlik a haláltól való félelmünk alóli felszabadulás öröme: „Halál, hol a te győzelmed?” (1Kor 15,55). Másrészt megfogalmazza verbita misszionárius létünk értelmét is, hiszen miért vagyunk, ha nem azért, hogy az egész világot értesítsük erről az örömről.

Szent Pál életéből láthatjuk, hogy az *István* diakónus megkövezését helyeslő *Saul* számára a feltámadt Krisztussal való találkozás, és annak önmaga számára való beismerése jelentette az igazi megrázkódást. Ezt mutatja mindazoknak a fájdalmaknak és nehézségeknek szívből való elviselése, melyekről ő maga ír: „A zsidóktól öt ízben kaptam egy híján negyvenet, háromszor megbotoztak, egyszer megköveztek” (2Kor 11,24–25a). De ez önmagában még nem jelentene semmit, ha máshol nem tenné hozzá: „Örömmel szenvedek értetek” (Kol 1,24). Krisztus megváltó művének elfogadása az, ami által Saul Szent Pállá válhatott, és megismerhette Krisztus feltámadásának valódi erejét. A kegyelem, vagyis a Feltámadással való találkozás Damaszkusz kapui előtt, és a szabad akarat csodálatos összjátéka ez, mely benne a tökéletes önátadásban teljesedik ki: „Számomra az élet Krisztus, a halál pedig nyereség” (Fil 1,21).

Mi, verbiták, a magunk életében megismerve Istennek azt az erejét, amely Jézust halottaiból feltámasztotta, hirdetjük, hogy a mulandóság szolgai állapotából egykor mindenki felszabadul az Isten fiainak dicsőséges szabadságára (vö. Róm 8,21). Mert *Péterhez* és *Jánoshoz* hasonlóan mi sem hallgathatunk, hiszen Isten bennünket is Jézus feltámadásának tanúivá tett.

Húsvéti ajándékként kívánom minden kedves olvasónknak, hogy ismerje meg Isten kegyelmének erejét saját életében, és Szent Pálhoz hasonlóan legyen képes annak tanújává válni.

P. Tóth Zoltán SVD

SZENTHÁROMSÁGRÓL NEVEZETT ÖRÖKÖS MISESZÖVETSÉG

Bár észre sem vesszük, életünkben legfontosabb a kegyelem, melyet sokszor egyszerűbb elnyerni, mint gondolnánk. Élő és elhunyt szeretteinket megajándékozhatjuk azzal, hogy mindennap misét mondanak értük. **A MISESZÖVETSÉGI TAGSÁGA** által Istent ajándékozunk szeretteinknek, őket pedig Istennek ajánljuk napi hét szentmisében (évente 2555!), melyet a verbita missziós atyák mutatnak be a tagokért a világ különböző pontjain.

P. **BURBELA GERGELY SVD** szívesen ad további információt (30/418-9196), és várja a jelentkezőket:
Missziós Titkárság, 9730 Kőszeg, Park u. 1. Pf. 74.
94/562-205 (munkanapokon 9. és 11. óra között)
misszio@verbita.hu

Bankszámlaszám: **11600006-00000000-12713314**

A Miseszövetség az egyszeri 7.000 Ft-os hozzájárulásokkal a szegény országok missziós munkáját segítik.

Kérésre csekket, tájékoztatót és adóigazolást küldünk.

Salubong, amikor eleven gyermekek szállnak alá

A Fülöp-szigeteken, a messzi északtól egészen a legdélebbi részekig mindenki érzi a kereszténység legszentebb idejének, a nagyhétnek csodálatos varázsát. Mindenfelé készülnek az emberek, hogy méltóképpen megünnepeljék Krisztus megváltó halálát és feltámadását.

A plébánián, ahol családommal éltünk, gyermekként mindig szívesen vettem részt az előkészületekben. Virágvasárnaptól kezdve egészen a feltámadás örömteli ünnepéig lehetőségünk nyílt átélni Urunk Jézus útját, amelyet megtett a világ üdvéért: szenvedését, halált és feltámadását.

Itt röviden arról a régi szép szokásról szeretnék pár szót mondani, amellyel mi, filippínók a fájdalmas Szűzanya és fia, a feltámadt Krisztus találkozását ünnepeľjünk. A neve *salubong*, vagyis találkozás.

Húsvét vasárnap hajnalán az emberek még virradat előtt összegyűľnek a templomnál, ahonnét két hosszú körmenet indul el. Más úton megy a fiúk és férfiak csoportja a feltámadt Krisztus feldíszített szobrával, és más úton mennek a lányok és az asszonyok. Ők a Szűzanya szobrát kísérik, amit még a gyász fekete fátyla borít. Égő gyertyákkal halad a két körmenet, énekelve és rózsafüzéret imádkozva. Végül hosszú menetelés után ismét a templomhoz érkeznek, ahol a magasból angyaloknak öltözött kis gyerekek leszállnak, pontosabban leeresztkednek a

Szűzanya szobra fölé. Az egyik magához ragadja Mária gyászfátylát, és azt több fehér és kék színű léggömbre ráerősítve a magasba küldi a felkelő Nap felé. Akkor mindenkitől kitör az ujjongás, az öröm. Bekísérik a szobrokat a templomba, az oltár mellé, és megkezdődik a húsvéti nagymise.

Nagyon szeretem, ahogy otthon, a Fülöp-szigeteken ünnepeľjük Isten szeretete-

tét, melyről a nagyhétben különösen is megemlékszünk. Mindenkinek kívánom, hogy része legyen abban az örömben, amelyet Jézus feltámadása hozott el számunkra.

Mindnyájuknak áldott húsvéti ünnepeket kívánok, ami az anyanyelvemen így szól: *Maligayang Pasko ng Pagkabuhay sa inyong lahat!*

Elmer Hernandez SVD

Húsz misszionáriust gyilkoltak meg tavaly

A feladatuk végzése közben meggyilkolt misszionáriusok listája magában foglal egy érseket, több papot, szerzetest és laikus misszionáriust – közölte a vatikáni Hitterjesztési Kongregáció hírügynöksége, a Fides.

Ázsiában történt a legtöbb erőszakos haláleset 2008-ban. Mosul érseket, *Paulos Faraj Rahhót* Irakban gyilkolták meg. Három pap és egy laikus misszionárius vesztette életét Indiában, és egy papot gyilkoltak meg Sri Lankán, a Fülöp-szigeteken és Nepálban.

Az amerikai földrészen öt lelkipásztor lett merénylet áldozata, kettő Mexikóban, egy-egy Venezuelában, Kolumbiában és Brazíliában. Afrikának öt új vértanúja van: két áldozópapot Kenyában, egy szerzetes testvért Guineában, egy papot Nigériában, egy laikus misszionáriust a Kongói Demokratikus Köztársaságban ölték meg. Két jezsuita pap vesztette életét Oroszországban.

Paulos Faraj Rahho temetése

Korunkban a keresztényüldözés drámájával is számolnunk kell egyes országokban, így Indiában, Irakban és Kínában. Az erőszak és a háború tovább pusztítanak a Föld sok részén, különösen Afrikában. És mindezek közepette a katolikus egyház továbbra is felemeli a szavát az emberi méltóság védelmében, és töretlenül hirdeti Krisztus evangéliumát.

Zenit

(Fordította: P. Werner József SVD)

••• HÍREK ••• HÍREK ••• HÍREK ••• HÍREK ••• HÍREK ••• HÍREK ••• HÍREK ••• HÍREK •••

■ **A Vatikán jobb egészségügyi ellátást kér a leprás gyermekek részére.** A gyermekeknek is, különösen azoknak, akik leprában, orvosi szaknyelven Hansen-kórban szenvednek, joguk van megfelelő egészségügyi ellátásra, nyilatkozta *Javier Lozano Barragan* mexikói érsek a leprások világnapja alkalmával. „Ezek a gyermekek betegségük következtében jövőjüket elzárva látják” – mondta az érsek, aki az Egészségügyi Dolgozók Pápai Tanácsának elnöke. A leprások világnapját minden évben január 25-én tartják. Az érsek megnyilatkozásában a Hansen-kórban szenvedő gyermekekre összpontosított, és az ENSZ egészségügyi világszervezetének (WHO) adatait idézte, melyek szerint 2007-ben több mint 250 ezer új Hansen-megbetegedést regisztráltak, az áldozatok közül minden tizedik gyermek. Sürgette a társadalmi intézményeket és a kormányzati szerveket, legyenek tekintettel arra, hogy „a gyermekeknek gyógyulásukhoz joguk van a legmagasabb színvonalú egészségügyi ellátásra”. (*Catholicnews*)

■ **ÚJ MISSZIÓ RÓMÁBAN.** *Antonio Pernia* verbita általános rendfőnök tavaly decemberben szerződést írt alá a Szent-szék régészeti bizottságával. Ennek értelmében az Isteni Igen Társasága lett ez év január 1-jétől a Domitilla-katakomba adminisztrátora. Az aláírási aktuson jelen volt *Gianfranco Ravasi* érsek, az Archeologia Sacra Pápai Bizottság elnöke és *Eduvino Sicuro* verbita atya, a Domitilla-katakomba új igazgatója. (*Arnoldus Nota*)

■ **XVI. BENEDEK: A KATOLIKUSOK OSZSZÁK MEG HITÜKET AZ INTERNETETEN.** A pápa arra kérte a fiatalokat, hogy használják a számítógépet, a közösségi portálokat, blogjaikat, valamint internetes videómegosztókat, és osszák meg Krisztusba vetett hitük örömét a többi fiatallal. „Lelkesen hirdessétek az evangéliumot kortársaitoknak” – olvasható a tömegtájékoztatósi világnapra írt üzenetben. „Az emberi szívek olyan világra vágnak, ahol a szeretet megmarad, ahol az emberek megosztják egymással, amijük van, ahol az egységet építik, ahol a szabadság az igazságban nyer értelmet, és ahol az emberek magukra találnak egymás tiszteletében és a közösségben” – olvasható Benedek pápa levelében, melyet január 23-án tettek közzé a Vatikánban. 2009-ben a legtöbb egyházmegyében május 24-én ünneplik a tömegtájékoztatósi világnapot, melynek mottója: „Új technológiák, új kapcsolatok: a tisztelet, a párbeszéd és a barátság kultúrájának előmozdítása”. (*Catholicnews*)

■ **NAIROBI – KENYAI PÜSPÖKÖK: A KORMÁNY LÁSSA EL ÉLELMISZERREL AZ ÉHEZŐKET.** Az afrikai ország közel harmada, tízmillió ember szenved élelmiszerhiányban,

ezért a kenyai katolikus püspökök felszólították a kormányt, hogy segítsen és indítson munkáért élelmet programot. Az élelmiszer válságért egyrészt a kedvezőtlen időjárás okolható, másrészt pedig a közelmúltban lezajlott választásokat követő erőszakhullám, melynek során sok élelmiszerraktárt felgyújtottak. A püspökök kifogásolják a lakosság legfőbb táplálékát jelentő kukorica eladását a szomszédos országokba, például Szudánba. „Aggodalommal töltönek el bennünket az olyan hírek is, melyek szerint egyes magánszemélyek is exportálnak kukoricát, akik úgy érzik, felette állnak a törvényeknek” – áll a kenyai püspöki konferencia január 21-i nyilatkozatában. „Az export ilyen inséges időkben bűncselekmény, és megfelelő intézkedéseket követelünk.” A gabonaárakat szabályozó Kenyai Nemzeti Gabona és Termény Tanács tagjait vádolják a visszaélésekkel. A farmereket kárpótolni kell erőfeszítéseikért, mert túl drága a vetőmag, a műtrágya és az üzemanyag – jelentették ki a püspökök. (*Catholicnews*)

■ **A LEGIDŐSEBB VERBITA PÜSPÖK KITÜNTETÉSE.** A Dominikai Közösség elnöke becsületrendben részesítette tavaly novemberben a 99 éves, Dominikában született afroamerikai származású *Joseph Oliver Bowers* verbita püspököt (képünkön). A főpapa 1910 márciusában látta meg a napvilágot, és ő a világegyház egyik első fekete bőrű katolikus püspöke. Az Egyesült Álla-

mokban végzte tanulmányait, ott szentelték pap-pá hetven évvel ezelőtt. A verbita szerzetes Afrikában volt misszionárius. 1953-ban lett a ghánai Accra püspöke. 1981-ben vonult nyugalomba.

■ **A SZENTATYA FEBRUÁRBAN AFRIKÁÉRT IMÁDKOZOTT.** XVI. Benedek pápa február hónapban különösen is Afrikáért imádkozott, márciusi hétnapos angolai és kameruni útja előtt. Az imaapostolság általános szándéka: „Hogy az Egyház pásztorai tanításukban és Isten népének tett szolgálataikban legyenek mindig nyitottak a Szentlélek tevékenységére”. Februárban azért imádkoztunk, „hogy Afrikában az egyház találjon megfelelő módokat és eszközöket, melyekkel a kiengesztelődést, az igazságosságot és a békét elősegíthetik”. (*Zenit*)

■ **COLOMBO – SRI LANKA-I PÜSPÖK CSATLAKOZIK AZ ÉHSÉGSZTRÁJKHOZ A CIVILEK VÉDELMEBEN.** *Thomas Savundaranayagam* (képünkön), az Észak-Sri Lanka-i Jaffna egyházmegye püspöke csatlakozott háromszáz keresztény és hindu éhségsztrájkjához, hogy sürgesse az etnikai konfliktus-

ban rekedt civilek védelmét. A püspök külön felhívással is fordult az ország elnökéhez és a tamil felkelőkhöz azoknak az embereknek a biztonságáért, akik a harcok körzetében maradtak. Az egyházmegye igazság és béke bizottsága által január 29-én közzétett jelentésben arról számol be, hogy az év eleje óta több mint négyszáz a civil halálos áldozatok száma és 1400-an sebesültek meg. A székesegyház előtt szervezett tiltakozó böjthöz anglikán püspökök, katolikus papok és szerzetesnővérek, valamint hindu vallási vezetők is csatlakoztak. „Itt az ideje, hogy kinyilvánítsuk szolidaritásunkat. A háborús övezetben rekedt keresztények és hinduk egyaránt testvéreink” – mondta az egyik hindu éhségsztrájkoló. (*Catholicnews*)

(Fordította: Hajós Katalin)

Óvodásoktól özvegyekig Népmisszió Nádszegen

Nagy események szemtanúja lehetett a nádszegi egyházközség tavaly novemberben. Harminckilenc év után újra népmisszióra került sor a mi kis felvidéki falunkban. Tizenhét verbita misszionárius és két missziós nővér érkezett hozzánk, hogy Isten szeretetéről, va-

misszionáriust egy-egy család fogadott be az otthonába. Másnap délelőtt a szerzetesek a helyi általános iskola tanulóival találkoztak. Kicsik és nagyok imádkoztak, énekeltek és táncoltak együtt, mindeközben bepillantást nyertek egy-egy nemzet kultúrájába. Mivel a legkisebbek hiányoztak e vidám együttlétről, hozzájuk külön látogattak el a misszionáriusok a helyi óvodákba. Azt hiszem, mindenki maradandó élményekre tehetett szert e délelőtti folyamán.

lamint a missziós hivatás fontosságáról beszéljen nekünk. E négy nap során fokozottan felhívták figyelmünket Isten irgalmas szeretetére, amellyel minden bűnöst vár és karjába fogad. Ezt tükrözték a hétvége mottójául választott szavak is: „Tartsatok bűnbánatot!” (Mk 1,15)

A szerzetesek a világ minden tájáról érkeztek, többek közt a Fülöp-szigetektől, Ghánából, Indiából, Indonéziából és Lengyelországból.

Színes programok várták az érdeklődőket, amelyek során a lelki elmélyülésnek is nagyon fontos szerepe volt. A missziós napokat a rózsafüzér elimádkozásával nyitottuk meg. Szentmise keretében sor került a missziós kereszt megáldására, melyet a főcelebráns, községünk szülötte, *Juhos Ferenc* atya végzett. Ezek után érdekes beszámolót hallhattunk Indonéziáról *Mészáros Ferenc* atya előadásában. S ha már Indonéziáról volt szó, a zene sem hiányozhatott. *Fransis* és *Marsel* atya igazi indonéz dallamokkal ismertetett meg minket. Az élményekkel teli este után minden

Délután a cserkészekkel, az elsőáldozásra készülő gyerekekkel és az elmúlt évben megözvegyültekkel találkoztak a szerzetesek. A nap fénypontja a szentmise volt, amelyet *Magung Fransis* atya mondott. Ezzel a programok sora még nem ért véget, hiszen *Sebastian* és *Lawrence* testvérek a távoli Afrikába, egész pontosan Ghánába kalauzoltak el minket, s mutatták be nekünk hazájuk szokásait és kultúráját. Az

Missziós Barátok Találkozója a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban, Budatétényben

Kezdetre: 17.15 (szentségimádás és gyónási lehetőség)
Szentmise: 18.00
Előadás: 19.00
Agapé (kötetlen beszélgetés): 20.00

MÁRCIUS 29.

AZ INDAI VALLÁSOK KERESZTÉNY SZEMMEL

Előadó: *Chavvakula Lourdu* svd testvér, a Sapientia főiskola hallgatója, aki már 3 éve él Magyarországon.

ÁPRILIS 26.

KERESZTÉNY TANÚSÁGTÉTEL INDIÁBAN

Előadó: *Kránitz Mihály* atya, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem teológia tanára. A professzor úr, aki már kétszer is járt Szent Tamás apostol földjén, saját fényképfelvételei alapján számol be az egyház e távoli országban élő híveiről.

MÁJUS 24.

KERESZTÉNYSÉG PÁPUA ÚJ-GUINEÁBAN

Előadó: *P. Szabó Imre* svd hithirdető beszámolója, aki több mint harminc évig működött Pápua Új-Guinea 2000 méteres hegyei között.

Amikor a lány saját édesanyját bátorítja

Missziós napok Buzitán

Alig pihentük ki a nádszegi missziós napokat, a következő héten *Gergely* atyával újra autóba ültünk, és kelet felé vettük az irányt. *Száraz János* buzitai plébános atya várt bennünket híveivel, hogy missziót tartsunk egyházközségében, ahol legutóbb 1948-ban volt népmisszió, vagyis épp hatvan éve.

Buzita szintén a Felvidéken fekszik, csak annak keleti részén, a Kassai Egyházmegye területén. A programok is hasonlóak voltak, mint Nádszegen, csak kisebb méretekben, mivel nem húszan, hanem csak ketten voltunk. Meglátogattuk az óvodát, az elemi iskolát, találkoztunk az egyházközségen belül működő közösségekkel, gyóntattunk és elmékedéseket tartottunk. Mivel Buzitának több filiája van, a hívek azokból is mind besereglettek a plébániatemplomba, így szinte minden szentmisén megteltek a padok. A vasárnapi ünnepélyes szentmisén pedig, ahol megáldottuk a missziós keresztet, szinte zsúfolásig megtelt az Isten háza. Hogy ez a három nap milyen nagy lelki élménnyel és fel-

töltődéssel járt számunkra is, *Gergely* atya mondja el:

„A pár missziós nap alatt nagyon sok minden történt. Öröm volt találkozni a gyerekekkel az óvodában, ahol magyarul és szlovákul is imádkoztunk, és igazi élmény volt az is, amikor szombat este az elmékedés után a hívek ott maradtak a templomban, hogy egymást bátorítsuk a hit megosztására. Felemelő tapasztalat volt látni, mennyire fontos az emberek számára a tanúságtétel, és Szűz Mária jelenléte az életükben.

Az első, aki tanúságot tett, egy fiatal lány volt, aki bátorította édesanyját, hogy ő is megszólaljon. Az édesanya arról beszélt, hogy miért szükséges a hit személyes továbbadása, illetve az életünk példájával való buzdítás a hit továbbadására. Vagyis mindannyiunk küldetése az evangélium hirdetése.”

János atyától abban a reményben búcsúztunk el, hogy egyszer még visszatérünk, de már több verbitával.

P. Juhos Ferenc SVD

afrikai ember mentalitásához híven a testvérekkel együtt mi is tánra perdültünk az igazán ritmusos afrikai melódiákra.

Szombaton a missziósok különféle játékokkal, dalokkal és táncokkal várták a gyerekeket és a fiatalokat. Délután, az isteni irgalmasság óráján együtt elmékedhettünk és imádkozhattunk a szerzetesekkel, majd a plébánián működő közösségekkel való találkozóra került sor. Az esti szentmise után a verbiták fergeteges evangelizációs koncertet tartottak, amely során a verbiták által képviselt népcsoportok zenéjével és táncaival ismerkedhettünk meg.

E kegyelmekben gazdag hétvége a vasárnapi szentmisével és szentségi áldással zárult. A csütörtökön megáldott missziós keresztre harminckilenc év után felkerült egy újabb évszám. A missziósok ezzel befejezték itteni küldetésüket, a miénk, nádszegieké csak ekkor kezdődött. A hétvége során tudatosult bennünk

igazán, hogy mi mindnyájan misszionáriusok vagyunk. Lehet, hogy sosem jutunk el Afrikába, Dél-Amerikába vagy Ázsia valamely országába, de talán nem is ez a küldetésünk. Nagyon sok ember vár Jézus Krisztus örömhírére talán épp a családjukban, a szomszédjukban vagy a munkahelyükön. A missziósok tanúságtételükkel megerősítettek és buzdítottak minket, hogy mi is akarjunk és merjünk Jézus apostolai lenni ebben az Istentől elfordult világban.

Hálátelt szívvel köszönjük a testvéreknek áldozatos szolgálataikat. Az Úr áldása és kegyelme kísérje őket élethivatásukban, hiszen „nagy kincs a missziónak szentelt élet”.

—kv—

MISSZIÓS ADOMÁNYOK

A Missziós Titkárság a missziós öntudatképző „intézményi” mivoltán túl segélyszervezet is, amely lehetőséget kínál és ezzel együtt felelősséget vállal azért, hogy segítsünk azoknak a társadalom peremére szorult embertársainknak, akiknek sorsa sokszor csak a hírműsorok egy-egy nehézségekről beszámoló tudósításának a témája. Sokaknak a mindennapi élelem is ajándék. Segíthetünk nekik, hogy ne csak a megélhetési nehézségek kössék le figyelmüket.

A legkisebb adományt is **HÁLÁSAN KÖSZÖNI**

a verbita Missziós Titkárság: **BURBELA GERGELY SVD** atya

a 30/418-9196, vagy a 06-94/562-205

(munkanapokon 9-11 óra között) telefonszámon,

e-mail: misszio@verbita.hu

Számlaszámunk: **11600006-00000000-12713314**

Kérésre tájékoztatást, csekket, adóigazolást küldünk.

Varga János *verbita* atya 2003 óta dolgozik az észak-argentín Andre-sitóban, egy *verbita* plébánián, nem messze a híres Iguazu-vízeséstől. A plébánossal ketten látják el a 15 filiából álló területet, ahol hat-ezer hívő lakik. Munkájáról, tapasztalatairól és nehézségeiről kérdeztük János atyát.

Mivel foglalkozol mostanában?

– Itt, a plébánián tavaly júniusban kezdtünk el építeni egy tíz-szer tíz méteres ifjúsági házat, ami nemrégiben készült el. Most jönne a berendezés, és szeretnénk mellé saját sportpályákat kialakítani, hogy értelmes szórakozási lehetőségeket biztosíthassunk a

fiataloknak. Emellett karitás központot is tervezünk, ahol ruhát és élelmet tudunk majd osztani. Az épületet én terveztem, és én fogom vezetni az építkezést is, úgy, mint az ifjúsági ház esetében is tettem.

Miért tartottátok fontosnak az ifjúsági ház létrehozását és a sportolási lehetőség megteremtését?

– Sok szekta működik itt, melyeket külföldi bankok támogatnak, és ezek a kedvező anyagi háttérük miatt jó feltételeket tudnak biztosítani a fiataloknak a kikapcsolódáshoz. Nekünk is színvonalas dolgokat kell felmutatnunk. Sporteszközökre és pályákra lenne szükség. Egyelőre csak pingpongasztalunk van. Az is nagy baj, hogy a faluban megjelent a kábítószer. Azért is építettük ezt az ifjúsági házat, hogy a fiatalok ne a diszkóba menjenek hétfévente, ahol ennek a veszélynek vannak kitéve, hanem kulturált körülmények között alkossanak közösséget és érezzék jól magukat. Egyébként minden plébánia mellett van egy hangárszerű közösségi épület a különböző egyházi rendezvények számára, de emellett a fiatalokkal való munkához egy külön épületre is szükség van. Én a hétféteken foglalkozom velük. Már 15-20 fiatal jár rendszeresen az új ifjúsági klubba, ezen kívül van még két ifjúsági csoport is a plébánián és van egy saját csapatom, akik elkísérnek a filiákba, amikor misézni megyek.

A szegénység és a kábítószer mellett milyen más problémákat tapasztalsz az argentin társadalomban?

– A legszembetűnőbb a korrupció, ami mindenhol jelen van. Aztán lassan a szekularizáció is eljut ide. Az emberek eltávolodnak a hitüktől, ezt érezni lehet. Ezen kívül vannak szociális gondok is. Andresitóban tízezren élnek, és az ültetvényeken dolgoznak, melyeket kolóniáknak hívunk. Dohányt és *yerba matét* (helybeli teafélét) termesztenek. Az ültetvény tulajdonosa és az

Vendégszeretetben

verhetetlenek

alkalmazottak között esetenként óriási a vagyoni különbség. De találkozzunk más gondokkal is. Például sok a leányanya.

A plébánossal ketten látjátok el ezt a missziót. Hogyan zajlanak a hétköznapok?

– A legnagyobb nehézség, hogy havonta ezer kilométert kell autóznom a kolóniákon, ahol földút vezet mindenhova. Általában a filiák ellátásával vagyok lekötvé. Van olyan kápolna, amely ötven kilométerre van a plébániától. Így érthető, hogy egy jó terepjáró szükséges ennek a munkának az ellátásához. Eddig két autót sikerült elfogyasztanom. Nemrégiben vettem egy használt járművet, amit fel kellett újítanom. Ezt nem sikerült volna megoldani a magyarországi jótévközi adományai nélkül. Ezúton is szeretném megköszönni nagyvonalúságukat.

Rajtuk kívül támogat valaki téged?

– A misszionárius általában a saját jótévközi van utalva. Én csak a magyarokra számíthatok. Emellett helyi népművészeti tárgyakat küldök haza eladásra, azok árából is van bevétel. A plébániai forrásaink sajnos korlátozottak.

A magyar verbiták Missziós Titkársága az általános missziós gyűjtés mellett tavaly elindított egy célirányos támogatási programot. Ebben az évben a te missziód megsegítésére fordítjuk a beérkező összeget.

– Ennek nagyon örülök! Most különösen jól jön a segítség, mert részletre vettem az autót, és a hátralékokat mihamarabb ki kell fizetnem, hogy erőforrásaimat más feladatokra összpontosíthassam. Például az ifjúsági ház berendezésére.

Mit tanultál az ottani emberektől, mi az, ami megfogott bennük?

– Az itteni emberek nagyon nyitottak, barátságosak és segítőkészek. Ami engem nagyon megfogott, hogy nem aggodalmaskodnak annyira, mint a magyarok. Az apró kellemetlenségeken könnyebben túleszik magukat. Persze ők is törekednek a gyarapodásra, de sokkal rugalmasabbak. Itt még nincs az az anyagiasság, mint Európában vagy otthon. Ami még nagyon tesz az itteniekben, az a közvetlenség, a barátságosság. Ha például valaki meghív a házába és azt mondja, hogy gyere bármikor, akkor azt úgy is gondolja, és tényleg bármikor mehetek. Ha ebéd előtt érek oda, biztosan ott fognak ebédre, ha délután, akkor meghívhatnak egy italra vagy egy kis sziesztára.

A Világposta szerkesztősége és olvasói nevében köszönöm, hogy időt szakítottál erre az interjúra. Isten áldását kívánom munkádra!

Pisztora Ferenc SVD novícius

HOGYAN SEGÍTHETEM JÁNOS ATYA MISSZIÓJÁT?

Aki szívesen támogatná Varga János atya munkáját, az Isteni Ige Társasága Missziós Titkárságának csekkjén teheti meg. Kérjük, a közlemény rovatban mindenképp tüntesse fel: **Argentína**.

Bankszámlaszámunk: 11600006-00000000-12713314

A projektről P. BORBÉLA GERGELYNÉL lehet érdeklődni a 30/418-9196 telefonszámon vagy a misszió@verbita.hu e-mail címen.

Missziós Titkárság, 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.

A legkisebb adományt is hálásan köszönjük János atya és hívei nevében is.

Úgy, ahogy Jézus tette

A kedves olvasó előző számunkban már értesülhetett arról, hogy tavaly ősszel újra letelepedett Magyarországon Janssen Szent Arnold missziós nővéreinek, a Szentlélek Szolgálóinak (SSPS) kis közössége, hogy 58 évi kényszerszünet után tovább folytassák missziós munkájukat hazánkban is. A budatétényi Völgy utca lakói örömmel tapasztalták, hogy Budapest e félreeső szegletében újraéled a missziósok tevékenysége. Amit Szeráf testvér és társai a hatvanas évek elején itt elkezdtek, azt három kedves, két ruhás nővér folytatja tovább. A felvidéki Vörös Klára nővér vezetésével két fiatal rendtársa kezdte meg munkáját Magyarországon. Ismerjük meg őket!

Krisztina

Dobó Krisztina vagyok, Szlovákiából jöttem, és Istenhez vezető kalandos életem még azelőtt megkezdődött, mielőtt megszülettem volna. Senki nem gondolta volna, én legkevésbé, hogy milyen váratlan módon vezette Isten az életemet. Tizenkét éve már, hogy válaszoltam a szívem legmélyén hallott hívásra, ami arra

Krisztina,
Klára,
Margit

szóltott, hogy teljesen adjam át magam Istennek. Nagyon jól emlékszem, hogyan mondtam ki Istennek az igent, aki némi bátorságot kért tőlem, és én minden szeretetemmel próbáltam válaszolni neki. Mindent Istennek akartam adni, egész lényemet, és meg akartam mutatni neki szeretetemet azokon keresztül, akikkel együtt éltem és dolgoztam.

Amikor először találkoztam a Szentlélek Szolgálói missziós nővérekkel, tudtam, hogy megtaláltam azt a helyet, ahová Isten meghívott engem, így az utóbbi tizenkét évet már közöttük töltöttem. Különböző területeken dolgoztam, gyerekekkel plébánián és árvaházban, hajléktalanokkal és fogvatartottakkal. Úgy éreztem, hogy a szenvedők, az öregek, a halálos betegek és családjuk körében tudom legjobban kamatoztatni Istentől kapott képességeimet. Kórházlelkészi tanulmányaimat Írországban fejeztem be, és az örökfogadalom letételével tavaly augusztusban végérvényesen igent mondtam Istennek. Örömmel vettem Magyarországra szóló missziós küldetésemet, és most itt vagyok két másik nővértársammal együtt azok között az emberek között, akiknek Isten adott minket. Mint minden kezdetnek, az

Házaszentelés
2008

enyémnek is megvannak a maga örömei, izgalmi, elvárásai éppúgy, mint a nehézségei is. Azonban tudom, hogy aki meghívott minket, megadja nekünk a szükséges kegyelmet, velünk van és velünk lesz mindörökké.

Remélem, hogy Isten segítségével egész lényemmel gazdagítani tudom ezt az új missziót. Bármilyen is lesz a munkám, kész vagyok, hogy szívvel-lélekkel és minden készségemmel megosszam életemet, szeretetemet és hitemet mindazokkal, akikkel itt találkozom, amint az a rendi konstitúcióinkban olvasható: „Az Atya arra hívott minket, hogy szolgálói legyünk az ő szeretetének. Atyai szeretetét adományozta nekünk, amivel a Szentlélek töltötte el a szívünket. Az a küldetésünk, hogy továbbadjuk ezt a szeretetet, úgy ahogy Jézus tette”. Isten segítségével mindent oda akarok adni, amit csak tudok, és kész vagyok elfogadni mindent gazdagodásom végett azoktól, akik meg akarják osztani velem az életüket.

Margit

Malgorzata Zygar a nevem, magyarul Margit. Tizenhét éve vagyok missziós nővér. Tworkowban nőttem fel, egy kis dél-lengyelországi faluban. Középkorban részt vettem egy gyalogos czestochowai zarándoklaton. Útközben találkoztam néhány missziós nővérral, akik velünk együtt zarándokoltak Lengyelország égi királynőjének szentélye felé. A nővérek mély benyomást tettek rám, és ekkor éreztem meg mélyen a szívemben, hogy közéjük akarok tartozni. Érettségi után beléptem a kongregációba. Teológiát tanultam és hitoktató lettem.

Általános iskolában dolgoztam, hittant tanítottam, továbbá a plébánián gyerekeket készítettem fel az első szentgyónásra és szentáldozásra. A Mária gyermekei nevű leánycsoporttal is dolgoztam. Nagyon szeretem a munkámat. Szeretem megosztani Istenről szerzett tapasztalataimat a gyerekekkel. Amikor megkaptam a missziós kiküldetésemet Magyarországra, szívem telve volt örömmel. Először is meg akarok tanulni magyarul, és szeretném folytatni munkámat a gyerekekkel, segítve őket, hogy megismerjék Istent és megtapasztalják az ő szeretetét.

Vörös Klára és Dobó Krisztina

A missziós nővérek magyarországi közösségében már most láthatók a nemzetköziség csírái, ám hamarosan ez sokkal szembetűnőbb lesz, mert nem európai nővérek érkezése is várható. Imádkozzunk mindnyájukért, hogy Isten kegyelmi ajándéka, mely általuk érkezik számunkra, hálás befogadásra találjon népünkben.

A paphiány közös felelősségünk

„Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába” (Mt 9,37–38). Ezekkel a szavakkal szólít fel Jézus arra, hogy figyeljük egyházunk helyzetét. A világ számos pontján kevés a „munkás”, vagyis paphiány van. Igyekezünk kell tehát elősegíteni a papi hivatások ébredését.

Diákkoromban ezt a hiányt és felelőséget nem éreztem annyira, hiszen olyan helyen születtem és nőttem fel Indonéziában, ahol nem merült fel ez a nehézség, hiszen hivatásgondozó nélkül is minden évben sokan jelentkeznek a szemináriumokba. Az én papi hivatásomat sem hivatásgondozó pap segített elő, és nem is ő irányította, hanem szüleim, testvéreim, rokonaim és tanárim. Ők érezték ezt a felelőséget az egyház életéért.

Papként és a verbita rend hivatásgondozójaként ma már én is sokkal inkább érzem ezt. Itt, Magyarországon egy olyan „búza-mezőn” élek, ahol tényleg sok az aratnivaló és kevés a munkás. Sokszor felteszem magamnak kérdést: mi lehet ennek az oka? Honnan jön a papi hivatás? A saját hivatásomból kiindulva azt tudom válaszolni, hogy csakis a keresztény családból, a szülők,

papok és keresztény tanárok segítségével szülehetnek. Isten csak a hívek közül hívhatja meg papjait a hívekért, az ő egyházáért. Tehát a probléma gyökere nem maga a paphiány, hanem inkább az egyház iránti felelőség hiánya. Mennyire vagyunk felelősek az egyházunkért?

Ha minden keresztény ember megfelelően gyakorolná a hitét, és tudomásul venné, hogy az egyház feladatai nemcsak püspökök, papok és szerzetes munkája, hanem a hívek közös felelőssége, akkor biztos vagyok benne, hogy nem lenne kevés a pap. Nemcsak kérnénk a papot, hanem saját gyermekeinket is felajánlanánk Istennek az egyházi szolgálatra. Ahogy Szent Pál mondja: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (ApCsel 20,35b). Ne csak azt kérdezzük, hogy mit tesz az egyház értünk, hanem inkább kérdezzük meg magunktól, mi mit tehetünk az egyházért. Csak közülnök jöhet a munkás, mert valójában mi vagyunk Isten munkatársai.

Ohoiledwarin Elias svd

Sok szeretettel várnak a verbita missziósok minden érdeklődő **gyermeket és fiatalot** a nyári missziós táborokba.

Időpontok:

gyermek tábor: június 30.–július 5.
ifjúsági tábor: július 13.–július 18.
ifjúsági tábor: július 27.–augusztus 1.

Jelentkezés és bővebb információ:

P. ELIAS OHOILEDWARIN SVD: 94-562-205 • elyas_ohoi@yahoo.com
(www.verbita.hu)

Részvételi díj: gyermek tábor: 7 500 Ft • ifjúsági táborok: 8 000 Ft
Az összeg a jelentkezés után a Missziós Titkárság számlájára fizethető be:
ERSTE Bank: 11600006-00000000-12713314

MISSZIÓM: ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÉS AZ EMBEREK ÜDVÖSSÉGÉNEK SZOLGÁLATÁRA SZENTELT ÉLET

Sokféle módon szentelhetjük életünket a misszióknak. Krisztusi küldetéséből fakadóan minden keresztény ember misszionárius saját családjában, közösségében, munkahelyén. Nem annyira a szóbeli hithirdetés, mint inkább a hiteles élet példa a meggyőző a mai kor embere számára.

Vannak fiatalok, akik küldetésüket városuk, hazájuk, kontinensük határain túl is meg szeretnék osztani másokkal.

A verbita missziós atyák és testvérek nemzetközi közösségek tagjaiként dolgoznak együtt Óceánia, Ázsia, Afrika, Amerika és Európa sok-sok plébániáján, iskolájában, kórházában, menekülttáborában, szociális intézményében, hogy Krisztus minden ember szívében feltámadjon.

Ha közelebbről szeretnéd megismerni a verbiták közösségét, szívesen válaszol kérdéseidre:

OHOILEDWARIN ELIAS SVD atya, Szent Imre Missziósház,
9730 Kőszeg, Park u. 1. • 30/570-5925
hivatas@verbita.hu • www.verbita.hu

A misszió nem áldozat, hanem kiváltság (Szt. Josef Freinademetz svd)

NAGYBŐJTI MISSZIÓS LELKIGYAKORLAT

Áldozat az, aminek eléréséért küzdenünk kell; kiváltság, amiből – megérdemelve vagy érdemtelenül – részesülünk. Életünk küldetése nem kötelezően felvállalható áldozat, mert Krisztus mindenkit részesített a keresztény missziós hivatásban.

Már évek óta majdnem ötven 15 és 35 év közötti férfi találkozik nagybőjti egyik hétvégéjén a verbiták kőszegi missziósházában, hogy korosztályonként élethivatásról, küldetésről hallgassanak előadásokat, elmélkedjenek és megosszák tapasztalataikat egymással, papokkal és szerzetesekkel.

A hazánkban letelepedett missziós nővéreknek köszönhetően 2009-ben már 15 és 35 év közötti nők jelentkezését is várjuk.

Lelegyakorlat férfiak számára:

Szent Imre Missziósház, Kőszeg, Park u. 1.

2009. március 20–22. (péntek 17.00-tól vasárnap 13.00-ig)

Jelentkezési határidő: 2009. március 10.

Jelentkezni lehet: P. ELIAS OHOILEDWARIN SVD,

Missziós Titkárság, 9731 Kőszeg, Pf. 74

• misszio@verbita.hu • 94/562-205 • www.verbita.hu •

Lelegyakorlat nők számára:

Szent Arnold Lelegyakorlatos Ház

2009. március 13–15. (péntek 18.00-tól vasárnap 12.00-ig)

Jelentkezési határidő: 2009. március 10.

Jelentkezni lehet: VÖRÖS KLÁRA SSPS nővér,

Szent Arnold Lelegyakorlatosház,

1223-Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

• szentarnold@verbita.hu • 1/424-0347 vagy 30/749-1379 •

ZARÁNDOKLAT

az Irgalmasság bazilikába

Kraków-Lagiewniki

2009. április 22–26.

Program:

Karkó – Sary Sacz

(Szent Kinga nyomán)

Zakopane (II. János Pál pápa nyomán)

Jelentkezés:

BURBELA GERGELY SVD atya

verbita@verbita.hu • 30/418-9196

Részvételi díj: 35.000 Ft

Teljes a verbita család

Most már az egész Arnold család jelen van Szlovákiában. Boldogok vagyunk, hogy tavaly november 15-én *Viliam Judak* nyitrai püspök megáldotta a Szentlélek Szolgálói Örökimádó Missziós

Nővérek (Congregatio Servarum Spiritus Sancti de Adoratione Perpetua) nyitrai házát és kápolnáját. Már régóta hiányoltuk „rózsaszín nővéreink” jelenlétét, akik az Arnold család harmadik ágát alkotják. Most örülünk, hogy közülük négyen velünk vannak: *Maria Magdalena* nővér Németországból, aki a közösség elöljárója, *Maria Faustina* Szlovákiából és ketten Lengyelországból: *Maria Veronika* és *Maria Maximiliana* nővérek. Mindannyian fiatalok és lelkesedéssel vágnak bele új missziójukba.

Az új házat a Szentháromság pártfogásába ajánlották. A kápolnában helyett kaptak *Janssen Szent Arnold*, *Stollenwerk Boldog Maria Ilona* és *Shellingova Boldog Zdenka* ereklyéi. A kolostor közel van az irgalmas nővérek kolostorához. A nővérek kérték a híveket, hogy segítsenek az örökimádásban, vagyis az állandó szentségimádásban. A nyitrai püspök maga is megígérte, hogy be-

kapcsolódik a szerzetesnők szolgálatába. A vendégek között jelen volt *Maria Devota* SSPS nővér, a generális anyja, *Mary Cecilia Hocbo* képviselője. Az örökimádó nővérek európai házainak elöljárói is mind részt vettek a házszentelésen. Az ünnepség után a szentelő főpásztort, a missziós nővéreket és *Peter Dusicka* szlo-

vák verbita tartományfőnököt is meghívták az ebédlőbe egy kis frissítőre. A többieket a vendégek ebédlőjébe invitálták. Jelenleg öt szlovák örökimádó nővér van. Kettő novemberben tették le első fogadalmukat. Világszerte ez a huszonharmadik ház, melyet az örökimádó nővérek közössége alapított.

Meggyőződésünk, hogy az örökimádó nővérek letelepedése nemcsak Szlovákiának, hanem az egész világnak nagy áldás. A Szentlélek adja meg nekünk, hogy az Arnold család mindhárom közössége egymással szorosan együttműködve tudja megismertetni Isten szeretetét és jelenlétét az emberekkel!

Veronika Theresia Rackova nővér
az SSPS szlovákiai provinciális

VERBITA BARÁTI KÖR

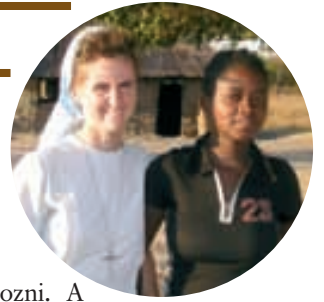
A **Verbita Baráti Kör** olyan közösség, melynek tagjai bár nem feltétlenül ismerik egymást, mégis együtt imádkoznak nap mint nap a misszióért.

Felvételi díj nincs. Kérjük a jelentkezőket, hogy adják meg nevüket, születési idejüket és születési helyüket, valamint postacímüket **P. BURBELA GERGELYNEK.**

Megküldjük a felvételi igazolást az ajánlott, misszióért végzendő rövid napi imádságokkal együtt.

Ugyancsak küldjük a *Világposta* című missziós újságunkat negyedévenként. **Halász Lajos atya** minden hónap 15-én **szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.**

Az emberi méltóság erősebb a szenvedésnél

A zambiai embereket nagyon megszerettem. Egyikük, *Mutinta* fiatal lány, intelligens, katolikus, olyan, mintha a húgom lenne. Egyszer azt mondta nekem: „a nővér nemcsak szerzetesnővér, hanem olyan, mintha vérszerinti nővérem lenne”. Attól kezdve húgomnak szólítom, ő pedig mindig hálásan rám mosolyog. Igazából én vagyok rá büszke. Sokszor tanított engem az egyszerű istenhit, amelyik nem kérdezi, miért. Ő az egyike azon fiataloknak, akik idejüket feláldozzák és önkéntesként dolgoznak az AIDS megelőzési programban.

Amikor négy éve találkoztunk, Mutinta a tizenkettediek osztályt végezte és támogatót keresett, mert nagyon vágyott a két éves titkárnőképző elvégzésére. Kerestem neki támogatót, aki fizette neki a tanfolyamot. Nagyon boldog volt és nagyon tehetsé-

ges. Segített a jelentéseimet számítógépen megírni. *Zulu* volt a kedvese, szerették egymást, össze akartak házasodni. És így is történt: egy év múlva úgynevezett hagyományos módon megesküdtek. Emlékszem, ahogy Mutinta ült a földön étellel teli temérdek edénnyel és fémtányérral körülvéve, a vőlegény családja pedig kóstolgatta az ételeket, melyet Mutintának kellett elkészítenie a család számára. A vőlegény a *labola* (a menyasszonyért járó fizetség) egy részét kifizette. Ha a házasság megfelelő lesz, a lobola egészének kifizetése után egyházi esküvőt tartanak. Pár hónap múlva Mutinta sírva keresett fel, és alig tudta fájdalmát elmondani. A vőlegény családja nem engedi, hogy tanfolyamra járjon. Az mondják, hogy a családban elég sok gyerek van, akikért fizetni kell az iskolát, és nincs indok rá, hogy folytassa a tanulást. Hiszen tud mosni, főzni, takarítani, mi más kell egy nőnek és feleségnek? A másik probléma fájdalmasabb volt. Már hét hónap telt el a hagyományos esküvő óta, de Mutinta még nem esett teherbe.

A dolog rosszabbra fordult, amikor férje elutazott Észak-Zambiába dolgozni, hogy keressen egy kis pénzt. A család rosszul bánt Mutintával, aki nem tudott férjével menni, mert rosszul érezte magát. Az orvosok azt mondták, hogy vérszegény. Nagyon sírt, de végül elhatározta, hogy mindent kibír és beszél a férjével, ha majd visszatér. Mutinta egészségi állapota rosszabbodott. Gyakran beszélünk a HIV/AIDS-tesztekéről, de ő mindig menekült a téma elől, ha szó esett róla. Mit csinálna, ha kiderülne, hogy esetleg AIDS-es? A család biztosan elűzné, nem tudni, hogyan bánná vele a férje, talán ő lenne az első, aki eltávolodna tőle. A saját szülei visszafogadnák-e? Hiszen ez a lobola pénz visszaadásával járna. Múltak a hónapok. Mivel Mutintának nem volt gyermeke, helyzete férje családjánál egyre nehezebbre fordult. Arra az időre, amikor *Zulu* távol volt, Mutinta a szüleinél lakott. Továbbra is tevékenyen részt vett az AIDS elleni munkánkban, de nem utazhatott messzire, mert gyakran gyengélkedett.

Mivel *Zulu* távol volt, senki sem tudta, hogy ő is beteg. Egészen addig, míg egy hónappal ezelőtt meg nem jött, és már nem volt ké-

pes arra, hogy visszautazzon dolgozni. A vizsgálatokhoz, az orvoságokra már késő volt. Pedig annyira akart egy kis pénzt keresni, hogy saját fészkek legyen, és ne kelljen egyik szülőtől a másikig vándorolni. *Zulu* a múlt héten meghalt.

A legfontosabb, hogy megpróbáljuk megmenteni Mutintát, talán még nem késő. De ezt csak Isten kegyelmével lehet. Ha elismerné, hogy lehet segíteni, ha megvizsgáltatná magát és elkezdene a gyógyszeres terápiát, az – ha nem is jelentené a teljes gyógyulását – meghosszabbíthatja az életét.

Bárki megkérdezheti, hogy mire megy ki mindez. Minek pazarolni a pénzt az emberek iskoláztatására, akik úgysem élnek sokáig, vagy különböző okok miatt nem tudják az elkezdett iskolát befejezni? Minek kell megházasodni, ha ilyen kevés ideje van hátra az embernek? Minek világra hozni gyermekeket? Én Mutinta esetében is azt látom, hogy érdemes. Betegsége ellenére mindig öröm tölti el, hogy járhat a tanfolyamra. Még mindig előttem van az arca, hogy mennyire várta *Zulut*, mikor megérkezett a munkából. Sosem tudjuk az egész világot megváltoztatni, de megváltoztathatjuk az emberi élet pillanatait. Hiszen az életnek csak rövid pillanatai szépek. Jézus sem mérlegelte, hogy valami megéri-e vagy sem. Ő kérdés nélkül adott. Nála nem volt utolsó lehetőség, hanem mindig volt még egy esély. Ő nem kérdezett, hanem megbocsátott. Nem ítélkezett, hanem szeretett.

Afrikában a szenvedés nem veszi el a személy méltóságérzetét. Ez különösen a legszegényebekben látható. Az élet nehézségei nem rontják el az örömet. Sok ember védekezik a szomorúság ellen, különösen a nők, akik találékonyan, odaadón vállalkoznak a családi és társadalmi élet számtalan feladatát. Az afrikai napsütés, a tánc, a tam-tam dobok mind-mind részét képezik a zambiaiak mindennapjainak. Az öröm olyan nagy tud lenni, mintha abban a pillanatban semmi más nem létezne. Úgy jönnek el Jézushoz, amilyenek: összes szegénységükkel, gyarlóságukkal és minden szépségükkel. Ez olyan pillanat, mely mentes a jövő miatti aggodástól.

Kedveseim, szeretném mindannyiőtoknak megköszönni jószágotok minden egyes cseppjét, hiszen cseppekből jönnek létre az óceánok. Biztos vagyok benne, hogy Mutintának és minden zambiainak testvérei vagytok, ti, akik megnyitottátok szíveteket szűkségeitekre.

Szluinska Izabela SSPS (Fordítás: Fullár Gyula)

Az Missziós Titkárság nevében is hálával és köszönettel tartozunk azoknak, aki imájukkal és anyagi hozzájárulással segítik Izabella nővér munkáját. A Jóisten fizesse meg áldásával odaadásukat és bőkezűségüket!

NYÁRI PAPI LEKGYAKORLATOK KŐSZEGEN

Az Isteni Ige Társaságának nagy hagyománya van hazánkban a papi lelkigyakorlatok terén. Ezt a hagyományt 2000-ben felújítottuk, és akkor meghívásunkra több mint nyolcvan jelentkező.

Mivel az idén is nagyobb létszámot várunk, ezért három lelkigyakorlatos csoportot szervezünk. Zárójelben jelezzük, hogy az adott időpontban ki lesz a lelkigyakorlat előadója:

2009. június 29.–július 3. (P. Burbela Gergely svp)

2009. július 20.–24. (P. Tóth Zoltán svp)

2009. augusztus 10.–14. (P. Tóth Zoltán svp)

A lelkigyakorlatra szeretettel várunk minden kedves atyát.

Biztosítjuk a teljes ellátást és mindenkinek külön szobát fürdőszobával.

A lelkigyakorlat helyszíne: a kőszegi Szent Imre Misszióház.

Bővebb felvilágosítás és jelentkezés:

MÁTÉ ÉVA 9730 Kőszeg Park u. 1., Szent Imre Misszióház
tel.: 94/562-201, 30/335-1496 • fax: 94/562-203
szentimre@verbita.hu.

Ahol még nem működik a mobil

Remi atya mexikói kalandjai

Mindig eszembe jut az a hely, ahol egyszer jártam, és emlékszem azokra, akik ott engem támogattak. Soha nem fejelem el, hogy hat évig Magyarországon, magyarok között éltem, beilleszkedtem a magyar életbe és kultúrába, és ami még fontosabb, magyarul beszéltem. Nagyon örülök annak, hogy megtanultam ezt a nyelvet, és büszke vagyok, hogy ezen a nyelven igazán ki tudtam fejezni fájdalmat és örömet. Ezen a nyelven gondolkodtam, álmodtam és szerettem ismerősöket és barátokat. Nem volt könnyű megtanulni magyarul. Nyelvet tanulni igazi kereszthordozás.

Budapesti házunkban a világ számos helyéről érkezett testvérrel éltem együtt. Valamennyien formáltuk a verbita közösséget és sokat tanultunk egymástól. Sok szép és meghatározó élménnyel is gazdagodtunk. Rengeteg az emlék, boldog és keserű, izgalmas és megmosolyogtató egyaránt. Nagyon nehéz összefoglalni az itt eltöltött hat évet. Nagyon szomorú volt a búcsúzás és a távozás, mert ezek között a rendtestvérek között nőtem fel, lettem pap-pá. Nem tudtam elképzelni az életemet nélkülük. Ma már tudom és érzem, hogy ez már elmúlt, a tegnapi eseménye. És bár elmúlt, mégis múlhatatlan, mert nem szavak őrzik, hanem az ember szíve. Itt az idő megköszönni mindent.

Nyáron hazalátogathattam Indonéziába. Elkísért a magyar Alex testvér és a húga, Diana. A vakáció után nem Magyarországra tértem vissza, hanem új misszióba indultam Kubába.

Mivel Kuba a mexikói rendtartományhoz tartozik, először ide, Mexikóba jöttem, hogy megtanuljam a spanyol nyelvet. Könnyű volt megkapni a mexikói vízumot, nem kellett fél évig várni, mint annak idején a magyarra. Már négy hónapja itt vagyok Mexikóban, és a Centro de Enseñanza para Extranjeros nyelviskolában tanulok.

Lassan megismertem az itteni embereket, a kultúrát, az életritmust és a nyelvet is. A mexikóiak nagyon vallásosak. Amíg Magyarországon mindenhol keresztet lehet látni, addig itt a guadalupai Szűzanya képét vagy szobrát. Majdnem minden kocsi elhelyezik a Szűzanya képét vagy a rózsafüzért. A guadalupai kegyhely minden nap tele van emberekkel. Az itteniek nem sietnek, nem rohannak, vidámak és a közösségi élet nagyon fontos számukra. Az is meglepett, hogy ebben az országban rengeteg az étterem. Majdnem minden sarkon van egy-kettő. Ebből már láthatjuk is, hogy a mexikóiak sokat esznek, és ebből következik, hogy nehéz sovány embert találni. Lassan elkezdtem ezen a téren is beleilleszkedni az itteni kultúrába, ezért most próbálok kevesebbet enni.

Ki nem ismeri a Mariachit? Ez egy híres mexikói együttes. Nagyon sok ehhez hasonló van itt, mert a zene és a tánc nagyon fontos ebben az országban, hisz az élet vidám, és ezek az élethez tartoznak. És mi van az úton? Vagy a közlekedési lámpáknál? Hatalmas a városokban a forgalom. Sokszor a piros lámpák ellenére is jönnek-mennek az autók, épp úgy, mint Indonéziában.

Jó volt, hogy karácsonykor kimehettem egy plébániára, San Juan Yaebebe. Hat órát utaztam busszal és utána még négyet kocsival. Fárasztó volt, de az élmény felejthetetlen. A környéken nincsen sík terület, mint Magyarországon. Az út nehéz és veszélyes, pláne, ha esik az eső. Egy hónapig voltam ott, a karácsonyt és az újévet együtt ünnepeltük az ottani emberekkel. A plébánia nagyon egyszerű volt. Sokat játszottunk a gyerekekkel, akik nagyon vidámak voltak, és látszott, hogy szeretik egymást. Az itteniektől tanultam meg igazán, hogy a kereszténység a szeretetre épül, és a szeretetet kellene sugározni a társadalom, a népek felé. A szeretet nem önző, nemcsak önmaga javát keresi, hanem gondol másokra is. Az itteni egyszerű emberektől tanultam meg, hogy az igazi és legszebb munka az, amelyet másokért végzünk.

Számomra az élet San Juan Yaebeben nem volt más, mint egy egybefüggő hosszú ünnep. Majdnem minden nap van valami csa-

ládi ünnep. Képzeljétek, az újév San Juan Yaebeben öt napig tartott. Itt nem vizet iszunk, hanem kávé, amiből különösen sok van errefelé. Itt megismertem egy másfajta, különleges italt is, a neve „hugo de canya”. Cukornád az alapja. Érdekes a neve, hát persze, hogy az íze is érdekes, nem beszélve a hatásáról. Mert ez nem üdítő, hanem alkohol, és nagyon erős.

Ami egészen új volt számomra itt a faluban, hogy a plébánia és a templom fenntartója a polgármester. Ő mondja meg, ki lesz a házvezető a plébánián, akit ő fizet és nem a plébános. Azt is a polgármester mondja meg, kik lesznek a sekrestyések. Mindent a település első embere mond meg, de mindenki csak egy évet szolgálhat, így a ő maga is. Az új polgármester új alkalmazottakat nevez ki a plébániára. Az is érdekes, hogy itt csak a sekrestyésnek van kulcsa a templomhoz. A pap csak akkor tud bemeni, ha a sek-

restyés már ott van. Az is szép, hogy a felajánlások kijönnek az oltár elé, és ott teszik le adományait egy tányérba. Ez nekem nagyon tetszik. Az is érdekes, hogy ha valami fontos dolgot akar az önkormányzat közölni, bekapcsolják a templom mellett elhelyezett hangosbemondót, és azon keresztül közlik. Nem kell sms-t küldeni senkinek. No persze a mobiltelefon itt nem is működik.

Errefelé mindenki nagyon nyitott, kedves és vendégszerető. Amikor a szomszéd faluba mentem misézni, az út szélén már állt két-három kedves asszony, hogy meghívjon ebédre. Sajnos nem mehettem el mindenkire. Úgyhogy egy hónap múlva igen nehéz szívvel hagytam el San Juan Yaeet, hogy visszamenjek Mexikóvárosba.

Nehéz napnak néztem elébe, amikor újra be kellett iratkozni az iskolába. Az a hír fogadott, hogy írásbeli és szóbeli vizsgát kell tenni. Persze vittem magammal spanyol könyvet, amikor San Juan Yaebe mentem, de nem volt időm tanulni. E mellett vittem magammal egy magyar nyelvű könyvet is, a *Quo vadis-t* Henryk Sienkiewicztől, és mindig ebből olvastattam. És most jön a vizsga... A szívem csak úgy kalapált, nem is a szóbelitől félttem, hanem inkább az írásbelitől, ami a szóbeli után jött. Megírtam hát a feladatot és időben befejeztem. Odaadtam egy tanárnőnek, rám mosolyogott, én pedig megduplázva adtam vissza neki. Por favor espera! Kimentem a tanteremből és vártam az eredményt. Tíz perc múlva ő is kijött és mosolyogva mondta, hogy jó az eredmény. Megmondta, hogy nem kell újra első osztályba mennem, hanem a másodikkal fogom folytatni. Hát nem hiszem el! Henryk Sienkiewicz szavaival a szívemben halkan mondtam: „Dicsértessék az Úr neve, és legyen az ő akarata szerint”.

Még itt vagyok Mexikóban és nem tudom, hogy mikor megyek Kubába. Természetesen hírt adok nektek, amint valamit tudok. Nagyon köszönök mindent mindenkinek, amit kaptam tőletek. Köszönöm az imáitokat. (Mexikó, 2009. február 13.)

Remi Putra Laka SVD

Nem vigasztalásra várt, erősítést adott

Amikor a verbiták először jöttek városunkba, néhányan olvastuk *Lányi Béla* testvér cikkét *Burbela Franciskáról*, *Gergely* atya édesanyjáról. Fotót is láthattunk a misszió ügyének elkötelezett, hetvenéves, mosolygós lengyel asszonyról. A cikkből azt is megtudtuk, legidősebb fia, *Marek*, aki szintén verbita missziós volt és Afrikában szolgált, meghalt. Imaközösségünk értesült róla, hogy 2003 óta Franciskának még két gyermeke vesztette életét, így a négyből egyedül már csak *Gergely* atya él, és éppen a mi népünk hitéletének erősödését szolgálja.

Ez év elején személyesen is megismertük e hős lelkű asszonyt. Ahogy belépett, körülnézett és leült közeink az egyszerűségében is elegáns hölgy, első pillanattól kezdve jézusi békét sugárzott. *Gergely* atya tolmácsolta édesanyja mondani

valóját. Jó volt látni a köztük lévő kapcsolatot is, de csakhamar a tolmács szerepének nem is volt különösebb jelentősége. Ugyanis aki a fordítást nem jól hallotta, az is megérezte, mit akar mondani az előadó. Franciska tekintetéből, egész lényéből áradt a misszió iránti szeretet. Ezek után könnyen elképzelhetjük, miként fogadják szívükbe a bennszülöttek a nyelvüket még nem is ismerő, de értük dolgozó misszionáriusokat.

Vendégünk rövid idő alatt elének varázsolta az afrikai őserdők világát, amit *Marek* fia meglátogatásakor ismert meg. Megtudtuk, hogy az asszony a bennszülöttek megsegítésére hogyan használta fel szabó-varró talentumát, aminek eredményeképpen még kis templom építése is lehetővé vált. Hathónapos afrikai tartózkodása alatt anyai szeretetét sokféle módon

pazarolta az ott lakókra, és közben nevelt egy árva gyermeket is. Lengyelországba hazatérve pedig a misszió támogatására imaközösséget alapított. (Erről bővebben a *Világposta* novemberi számában olvashattunk.)

Ami feltűnt: saját keresztjéről említett sem téve buzdított bennünket, hogy ne féljünk a szenvedéstől. Nem vigasztalásra várt, hanem erősítést adott mindnyájunknak. Az egyházban továbbélő megfeszített és feltámadt Krisztus erejét, örömét sugárta. Deo gratias!

Kedves Franciska! Köszönjük valóságra épülő hiteles beszámolódat, buzdításodat, gyakorlati tanácsaidat. Isten áldását kérve Rád a Világpostán keresztül köszöntenek szeretettel:

a nagykanizsai közösségek

Erdőkertes – jó helyre hullott magok

Erdőkertesben, Zoli atya szülővárosának szomszédságában öt éve működik a tíz fős missziós imaközösség. Kéthetenként jövünk össze. Ezek a találkozók vidám beszélgetések alkalmai is, megosztjuk egymással örömeinket, gondjainkat. Imádkozunk az evangélium terjedéséért és azért, hogy mi magunk is jobb tanítványai legyünk Jézusnak.

Azzal, hogy a keresztségben részesültem, egyben megbízást, küldetést is kaptam az evangélium örömhírének továbbadására. Néhány éve eljöttek hozzánk a verbita atyák és kérték, hogy imádságunkkal és anyagiakkal is támogassuk a missziós munkájuk sikerét. Így jött létre az erdőkeresi missziós imacsoport, melynek egyik alapító tagja lettem.

Idővel bensőséges kapcsolat jött létre az atyákkal, elmesélték személyes tapasztalataikat. Most már nemcsak általánosságban imádkozom értük és hivatásukért, hanem elkötelezetten vállaltam két indiai atyáért az imát. Szeretném imáimmal támogatni embert próbáló küldetésüket.

Olgi néni

Néhány évvel ezelőtt, amikor a missziós atyák és testvérek eljöttek a templomunkba és tájékoztattak bennünket jöveletük céljáról, a „világmisszióról”, az isteni Igének, az örömhírnék a hirdetéséről, úgy éreztem, hogy ehhez mint láncszem nekem is kapcsolódnom kell. A missziós atyák és testvérek által megtörtént a magvetés, a szívembe is jutott belőle. Ez a mag fejlődésnek indult.

Megtudtam, hogy nemcsak az misszionárius, aki messze országokban hirdeti az evangéliumot, hanem nekem is szól a küldetés: „Menj, és te is hasonlóan cselekedj!”

A világmisszió ünnepének megrendezése nagy öröm számomra, mert csodálatos buzdításokat kapok. Nagy kincs az Istennek szentelt élet! Független lenni a világtól, Istené lenni, aki örökké él.

A missziós munkában nagyon fontos a háttér biztosítása imádsággal és lehetőség szerinti anyagi segítséggel. Ezen cselekedetek megvalósítására alakult a mi imaközösségünk, melynek Isten kegyelméből én is tagja vagyok. Kéthetenkénti imatálálkozásunk alkalmával örömteli szívvel gondolunk misszionárius testvéreinkre és szeretettel imádkozunk azokért is, akik még nem ismerik Isten örömhírét.

Elemér

Mit jelent nekem a missziós imaközösség? Közösségi együttlételem, imádságot, szeretetet. Miután megismertem a verbita testvéreket, az ő vidám, szeretetközösségüket, áldozatos munkájukat, fontosnak tartom, hogy értük imádkozzam. A közösség lényegét látva kötelességemnek érzem az egyéni és a közös imádságot, és a részükre gyűjtött adományainkat. A missziós rend tagjai mindenütt hirdetik Isten igéjét, táborokat szerveznek itthoni gyermekeknek, fiataloknak. Önfeláldozóan és tevételesen segítenek a rászoruló, távoli népeknek is.

Szívesen veszek részt az évente megrendezett összejöveteleken, melyet a budai Szent Imre-templomban tartanak, ahol bemutatkoznak verbita testvéreink és imaközösségeink.

Ildikó

